

Старійшина Роберт Д. Хейлз

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Наш обов'язок перед Богом: місія батьків і провідників щодо підростаючого покоління

Це є нашим настійним обов'язком допомагати молоді зрозуміти і повірити в євангелію глибоко особистим шляхом.

Цього дня я хотів би підбадьорити батьків та усіх, кого покликано вести молодь цього світу і служити їй. Господь відкрив Джозефу Сміту, що “це є настійним обов'язком, який ми маємо перед усім поколінням, що зростає” (УЗ 123:11).

Упродовж свого життя в якості батька і дідуся я розмірковував над питанням: яким є мій *обов'язок перед Богом* відносно молоді? Дозвольте мені поділитися дечим з того, що я дізнався шляхом особистих роздумів і через свідчення.

Для кожного з нас виконання нашого обов'язку перед Богом в якості батьків і провідників починається з прикладу, коли вдома ми послідовно й старанно живемо за принципами євангелії. Це вимагає щоденної рішучості й старанності.

Для молоді ніщо не може замінити того, що вони бачать, як ми живемо за євангелією кожного дня.

Юним воїнам не потрібно було здогадуватися у що вірили їхні батьки. Вони сказали: “Ми не сумніваємося, що наші матері знали це” (див. Алма 56:47–48). Чи знають наші діти те, що знаємо ми?

Мій онук якось попросив мене піти з ним на популярний, але неприйнятний фільм. Я сказав йому, що недостатньо старий, щоб дивитися той фільм. Він був збентежений, доки бабуся не пояснила йому, що система обмежень перегляду фільмів за віком не стосувалася дідуся. Він повернувся до мене і сказав: “Тепер я розумію, дідуся. Ти ніколи не постраєш настільки, щоб дивитися цей фільм, вірно?” І він був правий!

Крім того, що ми показуємо молоді шлях своїм прикладом, ми ведемо їх, розуміючи їхні серця і йдучи поруч з ними стежкою євангелії. Щоб справді зрозуміти їхні серця ми повинні робити більше, ніж просто бути в одній кімнаті або відвідувати разом сімейні й церковні заходи. Ми повинні планувати і користуватися нагодами для навчання, які справляють глибоке й тривале враження на їхній розум і серце.

Наприклад, церковні провідники регулярно планують заходи священства та скаутські заходи і табори, але чи завжди ці заходи досягають своєї найважливішої мети? Я засвоїв, що найбільш значущим для хлопчика в заході священства або в скаутському заході є не просто отримання значка досягнення, але й можливість посидіти й поговорити з провідником, який цікавиться ним і його життям.

Так само й матері і батьки, коли ви везете або ведете дітей до школи або на їхні різноманітні заходи, чи використовуєте ви цей час, щоб поговорити з ними про їхні сподівання, мрії, страхи й радощі? Чи знаходите ви час, щоб зняти з них навушники MP3 плеєра та усіх інших приладів, аби вони могли почути вас і відчутти вашу любов? Чим більше я живу, тим більше усвідомлюю, що моменти для навчання в моїй юності, і особливо за участю батьків, сформували моє життя і зробили мене тим, хто я є.

Неможливо переоцінити вплив батьків, які розуміють серця своїх дітей. Дослідження показують, що протягом найважливіших перехідних періодів життя—в тому числі й тих, коли молодь найбільш схильна відійти від Церкви—найбільший вплив справляє не співбесіда з єпископом або будь-яким іншим провідником, а регулярні, теплі і дружні стосунки з батьками.

Розуміючи це, чи збираємося ми всією сім'єю, коли сідаємо за обідній стіл? Пам'ятаю як, будучи молодим чоловіком, я просив дозволу пограти в бейсбол в обідній час. “Просто постав мій обід у духовку”,— сказав я мамі. Вона відповіла: “Роберте, я дуже хочу, щоб ти перепочив, заходь додому, пообідай з сім'єю і тоді ти зможеш піти на двір і грати в бейсбол поки не стемніє”. Вона навчала кожного з нас, що, коли сім'я збирається поїсти, не їжа насичує душу, а спілкування в колі сім'ї. Моя мама вчила, що найбільшу любов ми маємо виявляти у своїх домівках.

Аби наша взаємодія з молоддю справді торкалася їхніх сердець, ми маємо приділяти увагу їм так само, як ми приділяємо увагу дорослому колезі, якому довіряємо або близькому другові. Надзвичайно важливо ставити їм запитання, давати їм можливість говорити, а потім бути готовими слухати. Так, слухати й слухати, та ще й прислухатися духовними вухами! Якось кілька років тому, коли я читав газету, один з моїх маленьких онуків підійшов і пригорнувся до мене. Читаючи, я втішався його приємним щебетанням на фоні свого читива. Уявіть собі моє здивування, коли кількома хвилинами пізніше, він протиснувся між мною і газетою. Обхопивши моє лице своїми долонями і притиснувшись своїм носом до мого, він спитав: “Дідусю! Ти тут?”

Мамо, тато, ви тут? Дідусю, бабусю, ви тут? Бути *тут*, означає розуміти серця нашої молоді і спілкуватися з ними. Спілкуватися означає не просто розмовляти з ними, але й робити щось разом.

На днях я почув розповідь однієї матері про те, як вона допомагала своїм першим трьом дочкам виконати вимоги програми Особистого розвитку, роблячи те, що очікувалося від

неї, а саме: бути в курсі подій і ставити підписи під виконаними проектами. А потім вона ніжно, зі сльозами, які стікали по її щоках, додала: “Нещодавно я працювала з моєю четвертою донькою, безпосередньо виконуючи з нею її проекти. Як же це змінило наше життя і наші стосунки! Проте мені стає так сумно, коли я усвідомлюю, що втратила, не чинячи так само з моїми іншими трьома дочками”. Найсумніші слова, які можуть бути вимовлені або написані, звучать так: “це могло статися!”¹

Дорослі члени Церкви повинні розуміти, що вимоги програми Особистого розвитку і програми Обов'язок перед Богом—це не лише довгий перелік справ, які треба виконати. Це особисті цілі, які ставить кожен молодий чоловік і молода жінка, щоб стати гідними отримати храмові обряди, служити на місії, скласти вічний шлюб і отримати піднесення.

Але нехай це буде зрозумілим: для молодих чоловіків і молодих жінок намагання досягти цих цілей самотужки буде великою втратою й трагедією!

Батьки, матері та провідники молоді, ми закликаємо вас брати участь разом із вашими дітьми і молоддю в програмі Особистого розвитку і програмі Обов'язок перед Богом. Не лише вони зростатимуть—ви також зростатимете. Але настільки ж важливо і те, що ви разом зростатимете в узах віри і дружби, які дозволять вам зміцнювати одне одного і залишатися на стежці євангелії вічно, щоб справді бути вічною сім'єю.

Рівноцінно важливою частиною виконання наших батьківських обов'язків перед Богом є навчання наших дітей євангелії і підготовка їх до активної участі у житті відновленої Церкви Спасителя. Пам'ятайте урок народу царя Веніямина. В результаті його повчань багато дорослих людей відчувли могутню зміну серця (див. Мосія 5:2). Але далі сказано так: “було багато серед підростаючого покоління тих, хто не міг зрозуміти слів царя Веніямина, будучи малими дітьми тоді, коли він звертався до свого народу; і вони не вірили . . . і їхні серця були закам'янілими” (Мосія 26:1, 3).

Це є нашим *настійним обов'язком* допомагати молоді зрозуміти і повірити в євангелію глибоко особистим шляхом. Ми можемо вчити їх ходити у світлі, але це світло не можна запозичити. Вони повинні самі заслужити його. Вони мають отримати своє власне світло свідчення безпосередньо з джерела духовного світла—Самого Бога—через молитву, навчання й розмірковування. Вони повинні зрозуміти, хто вони і ким Небесний Батько хоче, щоб вони стали. Як ми можемо допомогти їм?

Коли ми проводимо домашній сімейний вечір, сімейну нараду або важливу розмову на євангельську тему з нашими дітьми, то маємо можливість подивитися в їхні очі і сказати

їм, що ми любимо їх, і що Небесний Батько любить їх. Під час цих священних подій ми можемо також допомогти їм глибоко в їхньому серці зрозуміти, хто вони і як їм поталанило, що вони прийшли на цю Землю і в наш дім і, щоб брати участь у завітах, які ми склали в храмі, аби бути сім'єю навічно. Під час кожної нагоди поспілкуватися ми ділимося принципами і благословеннями євангелії і демонструємо їх.

У ці небезпечні часи для нашої молоді не достатньо лише *знати*. Вони повинні *діяти*. Щиросерда участь в обрядах, заняттях кворумів і допоміжних організацій, натхнених програмах та зміцнювальних заходах допомагає молоді зодягнутися в повну Божу зброю. Чи допоможемо ми їм одягнути зброю, щоб вони могли витримати вогненні стріли супротивника? Щоб дійсно обрати шлях

Господа, вони повинні знати Його шлях. А щоб дійсно знати Його шлях, ми повинні навчати й вести їх до дії, до участі, до вчинків.

Найвеличніша місіонерська робота, яку ми будь-коли робитимемо, буде відбуватися в наших домівках. Наші домівки, кворуми і класи є частиною поля місіонерської роботи. Наші діти й онуки—це наші найважливіші зацікавлені Церквою.

Найвеличніша сімейно-історична робота, яку ми виконуватимемо, буде відбуватися в наших власних домівках. Саме духовна підготовка наших дітей у підростаючому поколінні, завдяки своїй слухняності, забезпечить вічне існування й збереження наших сімей для майбутніх поколінь.

Місцем найвеличніших вчинків зі спасіння та повернення до активності будуть наші домівки.

Якщо хтось з членів вашої сім'ї блукає невідомими шляхами, ви є рятувальником, якого залучено до найвеличнішої роботи зі спасіння, що тільки знала Церква. З особистого досвіду я свідчу: невдача стається лише тоді, коли здаєшся. Ніколи не буває надто рано чи надто пізно почати. Не переймайтеся тим, що сталося у минулому. Подзвоніть. Напишіть. Відвідайте. Запросіть повернутися додому. Не бійтеся і не бентежтеся. Ваша дитина—це дитина Небесного Батька. Ви робите Його роботу. Він обіцяв зібрати Своїх дітей і Він буде поруч із вами.

Якщо ми залишимося сильними у випробуваннях і бідах батьківства, то в наших домівках перебуватиме найміцніша віра, на яку ми спроможні. Звертаючись до невеликої групи матерів, Президент Монсон недавно сказав:

“Іноді ми надто швидко робимо висновки про свої успіхи і невдачі”. Дозвольте мені додати: не дивіться на сьогоднішні випробування як на вічні. Небесний Батько здійснює Свою роботу з оглядом у майбутнє. “Бо є багато чого, ... що буде попереду,— сказав пророк Джозеф Сміт,—Отже, ... життєрадісно робімо все, що в нашій владі; а тоді стіймо спокійно з найглибшою впевненістю, щоб побачити Боже спасіння і руку Його, яку буде явлено” (УЗ 123:15, 17).

У цю Великодню неділю я сподіваюсь, що ми матимемо нагоду принести свої свідчення про те, що ми знаємо що Бог живе і, що Ісус є Христос. Я сподіваюсь, що ми свідчитимемо, щоб наші діти знали де перебувають наші серця і що ми любимо їх. *В наших домівках має бути найвеличніша любов і відбуватися найвеличніше навчання.*

Я прикликаю благословення Господа на батьків і на молодь, яка виховується у домівках вірних членів Церкви, щоб вони зрозуміли радість від життя у домі й сім'ї, де їх можуть любити, направляти і скеровувати. Моя молитва про те, щоб ми могли мати вічні сім'ї і завжди бути разом у присутності Бога Батька і Його Сина Ісуса Христа.

Я складаю своє особливе свідчення, що Ісус Христос живе. Він є пастирем загублених овечок, визволителем безпорадної душі, цілителем пораненого серця, надією всього людства. Разом з Ним—нашим Господарем—давайте виконувати наш обов'язок перед Богом з вірою в Нього і в Його вічну любов до кожного з нас. Про це я молюся в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. “Maud Muller,” *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1876), 206.